

SARAH J. MAAS

BONUS:
VRAHYŇA
LIEČITEĽKA

NOVELA K SÉRII
TRÓN
&
SKLA

VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV

NOVELA K SÉRII

TRÓN *Le* SKLA

Sarah J. Maas
je autorka týchto kníh:

séria Trón zo skla

TRÓN ZO SKLA
KORUNA Z TEMNOTY
ZRODENÁ Z OHŇA
KRÁLOVNÁ V TIEŇOCH

novely k sérii Trón zo skla

VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV
VRAHYŇA A LIEČITEĽKA
VRAHYŇA V PÚŠTI
VRAHYŇA V PODSVETÍ
VRAHYŇA PROTI IMPÉRIU

SARAH J. MAAS

NOVELA K SÉRII

TRÓN
Le
SKLA

VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV
VRAHYŇA A LIEČITELKA

slovar

The Assassin and the Pirate Lord

Copyright © Sarah J. Maas 2012

The Assassin and the Healer

Copyright © Sarah J. Maas 2013

Map copyright © Kelly de Groot 2012

Cover illustration © Alex Taini

Translation © Zuzana Kamenská 2016

Slovak edition © Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava 2016

ISBN 978-80-556-2226-2

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť v nijakej forme ani nijakými prostriedkami, či už elektronickými, alebo mechanickými, vo forme fotokópií či nahrávok, respektíve prostredníctvom súčasného alebo budúceho informačného systému a podobne bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

Z anglického originálu

Sarah J. Maas: The Assassin and the Pirate Lord

a *Sarah J. Maas: The Assassin and the Healer*,

ktoré vyšli v zbierke

Sarah J. Maas: The Assassin's Blade (Throne of Glass Novellas)

vo vydavateľstve Bloomsbury, London 2014,

preložila Zuzana Kamenská.

Zodpovedná redaktorka Martina Korbová

Editor Erik Fazekaš

Úprava obálky Dodo Dobrík

Vydalo Vydavateľstvo SLOVART, spol. s r. o., Bratislava v roku 2016.

Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tlač Patria I., spol. s r. o., Prievidza

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.sk

Obsah

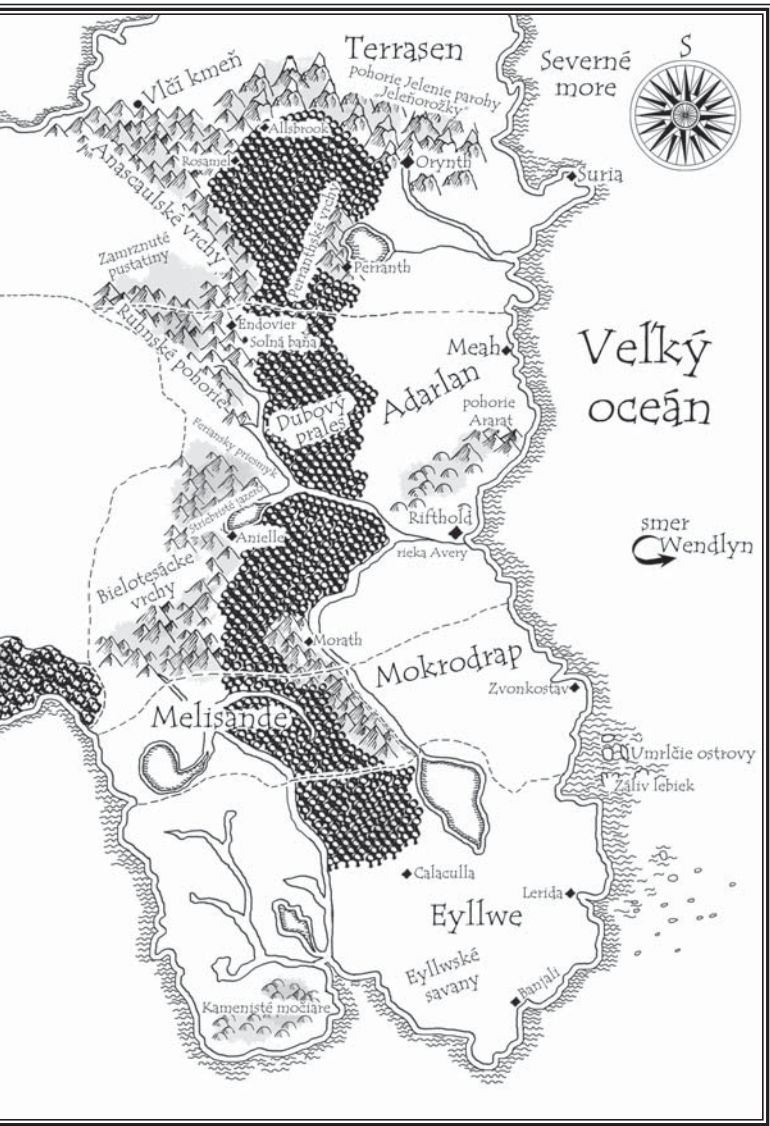
VRAHYŇA PROTI PÁNOVI PIRÁTOV 9

VRAHYŇA A LIEČITEĽKA 87

Erilea

VRAHYŇA
proti
PÁŇOVÍ PIRÁTOV

Celaena Sardothien sa zaklonila na stoličke v zasadacej sále Sídla vrahov. „Je po štvrtej ráno,“ povedala a napravila si záhyby na krvavočervenom župane. Pod dreveným stolom si prekrížila holé nohy. „Dúfam, že ide o niečo dôležité.“

„Možno keby si celú noc nečítala, nebola by si taká vyčerpaná,“ odsekol jej mladý muž sediaci oproti nej. Nevenovala mu pozornosť a zadívala sa na štyroch ostatných ľudí, ktorí sa zišli v podzemnej miestnosti.

Všetci boli muži, všetci boli od nej oveľa starší, a ani jeden z nich sa jej nechcel pozrieť do očí. Po chrbte jej prebehol mráz, ktorý nijako nesúvisel s prievanom v sále. Celaena sa zadívala na svoje dokonalé upravené nechty a prinútila sa zaujať neutrálny výraz. Päť vrahov – vrátane nej – zhromaždených pri dlhom stole predstavovalo päť zo siedmich najdôvernejších spoločníkov Arobynnu Hamela.

Toto stretnutie bolo nepochybne veľmi dôležité. Vedela to od chvíle, keď jej na dvere zabúchala slúžka a trvala na tom, že Celaena musí okamžite zísť dole a nemá sa ani zdržiavať obliekaním. Keď vás zavolať Arobynn, nenechali ste ho čakať. Našťastie bola jej nočná košeľa rovnako vyberaná ako jej šaty na denné nosenie – a skoro rovnako drahá. No mala iba šesťnásť a ocitla sa sama v miestnosti s mužmi, preto si dávala pozor na výstrih. Jej krása bola zbraň – a mala ju vždy naostrenú –, preto sa poľahky mohla stať slabosťou.

Arobynn Hamel, Kráľ vrahov, sedel rozvalený za vrchstolom. Gaštanové vlasy mu žiarili v svetle zo skleneného lustra.

Jeho strieborné oči za zapichli do jej pohľadu a zamračil sa. Možno to bolo neskorou hodinou, ale Celaena by prisahala, že jej mentor bol bledší než zvyčajne. Stiahlo jej žalúdok.

„Chytili Gregoriho,“ konečne prehovoril Arobynn. Tak to by vysvetľovalo, prečo na stretnutí jeden muž chýba. „Jeho misia bola pasca. Teraz ho držia v kráľovskom väzení.“

Celaena nešťastne vydýchla nosom. Pre *toto* ju zobudili? Poklopkala nohou v papučke o mramorovú dlážku. „Tak ho daj zabiť,“ odvetila.

Aj tak Gregoriho nemala rada. Keď mala desať, dala jeho koňovi zožrať vrecko cukríkov a on po nej za to hodil dýku. Mieril na hlavu. Samozrejme, dýku chytila, ale Gregoriho líce odvtedy zdobila jazva po vrátenom vrhu.

„Zabiť Gregoriho?“ zvolal Sam, mladý muž sediaci po Arobynnovej lavici – na mieste, ktoré zvyčajne patrilo Benovi, Arobynnovmu zástupcovi. Celaena veľmi dobre vedela, čo si o nej Sam Cortland myslel. Vedela to od detstva, keď sa jej Arobynn ujal a vyhlásil ju – nie Sama – za svoju chránenkyňu a dedičku. To nezastavilo Sama, aby sa ju na každom kroku neusiloval podkopať. A teraz mal sedemnásť, o rok viac ako ona, a stále nezabudol, že navždy ostane druhý najlepší.

Pobúrilo ju, že Sam sedel na Benovom mieste. Ben za to Sama po príchode pravdepodobne zaškrtní. Mohla by Benovi ušetriť námahu a spraviť to vlastnoručne.

Celaena sa pozrela na Arobynna. Prečo nenapomenul Sama, že sedí na Benovom mieste? Arobynnova tvár, stále pekná aj napriek strieborným prameňom vlasov, bola nečitateľná. Nenávidela túto nepreniknuteľnú masku, najmä keď ovládanie jej vlastného výrazu – a zlosti – pre ňu bolo ešte stále náročné.

„Ak Gregoriho zajali,“ zatiahla Celaena a zasunula si za ucho pramienok dlhých zlatých vlasov, „potom je protokol jednoduchý. Pošlite učňa, aby mu niečo nasypal do jedla. Nič bolestivé,“ dodala, keď zbadala, ako muži okolo nej stuhli. „Postačí niečo, čo ho umlčí skôr, ako stihne čokoľvek povedať.“

Čo sa mohlo poľahky stať, keďže bol v kráľovskej väznici. Väčšina zločincov, ktorí sa tam dostali, sa nikdy nevrátila. Aspoň nie živá. A rozhodne nie v rozpoznateľnej podobe.

Poloha Sídla vrahov bolo prísne strážené tajomstvo. Vycvičili ju, aby ho chránila až do posledného dychu. No aj keby sa jej to nepodarilo, len málokto by uveril, že elegantné sídlo na veľmi dôstojnej ulici v Riftholde bolo domovom niektorých z najznámejších vrahov na svete. Jestvovalo lepšie miesto na úkryt ako uprostred hlavného mesta?

„A čo ak už niečo vyzradil?“ ostro sa pýtal Sam.

„Ak už Gregori niečo vyzradil,“ odvetila, „potom treba zabiť každého, kto to počul.“ V Samových hnedých očiach sa zaiskrilo, keď sa naňho nevinne usmiala. Vedela, že ho to naštve. Celaena sa obrátila na Arobynnu. „Pre toto rozhodnutie si nás sem nemusel ťahať. Aj tak si už dal rozkaz, však?“

Arobynn prikývol. Ústa mal zovreté do tenkej čiary. Sam prehltol námietky a zadíval sa do praskajúceho krbu vedľa stola. Svetlo plameňov hádzalo na Samove hladké a elegantné črty svetlo a tiene. Dozvedela sa, že jeho tvár mu mohla zarobiť majetok, keby pokračoval v stopách svojej matky. No Samova mama sa ho namiesto toho pred smrťou rozhodla nechať u vrahov, nie u kurtizán.

Rozhostilo sa ticho. Arobynn sa nadýchol, no Celaene to skôr pripomínalo zarevanie. Niečo nebolo v poriadku.

„Čo ešte?“ spýtala sa a naklonila sa vpred. Ostatní vrahovia sa pozerali na stôl. Nech sa stalo čokoľvek, vedeli o tom. Prečo jej to Arobynn nepovedal prvej?

Arobynnove strieborné oči sa premenili na oceľ. „Zabíli Bena.“

Celaena stisla opierky stoličky. „Čože?“ Bena, vždy usmiateho Bena, ktorý ju cvičil skoro tak často ako Arobynn. Bena, ktorý jej kedysi napravil polámanú pravú ruku. Bena, siedmeho a posledného člena Arobynnovho úzkeho kruhu. Celaena vycerila zuby. „Ako to myslíš, že ho *zabíli*?“

Arobynn sa na ňu zadíval a na tvári sa mu rozhostil zvláštny výraz. Ben bol od Arobynna o päť rokov mladší. Vycvičili ich spolu a Ben sa postaral, aby sa z jeho priateľa stal neohrozený Kráľ vrahov. Nikdy nereptal na svoje miesto zástupcu. Zovrela jej hrdlo.

„Mala to byť Gregoriho misia,“ odvetil potichu Arobynn. „Neviem, ako sa do toho zamiešal Ben. Ani kto ich zradil. Jeho telo našli neďaleko hradných brán.“

„Máš jeho telo?“ spýtala sa. Musela ho vidieť – musela ho posledný raz vidieť, na vlastné oči sa presvedčiť, ako zomrel, koľko rán mu museli uštedriť, aby ho zabili.

„Nie,“ odpovedal Arobynn.

„Dopekla, prečo nie?“ Začala a uvoľnila päsť.

„Lebo palác sa priam hmýril strážami a vojakmi!“ vybuchol Sam. Celaena sa k nemu prudko obrátila. „Ako sme sa o tom podľa teba vôbec dozvedeli?“

Arobynn poslal *Sama*, aby zistil, prečo Ben s Gregorim zmizli?

„Keby sme vzali jeho telo,“ pokračoval Sam a vytrvalo znášal jej nahnevany pohľad, „priviedli by sme ich priamo do Sídla.“

„Ste vrahovia,“ zavrčala. „*Mali* by ste byť schopní vziať telo bez toho, aby vás pri tom videli.“

„Keby si tam bola, spravila by si to isté.“

Celaena prudko odstrčila svoju stoličku a prevrátila ju. „Keby som tam bola, *všetkých* by som pozabíjala, aby som získala Benovo telo!“ Buchla rukami po stole. Poháre sa zatriasli.

Sam vyskočil na nohy s rukou na meči. „Och, počúvaj sa! Prikazuješ nám tu, akoby si bola hlavou cechu. No ešte nie, Celaena.“ Pokrútil hlavou. „Ešte nie.“

„Dost!“ vyštekol Arobynn a vstal.

Celaena so Samom sa nepohli. Ani jeden zo zvyšných vrahov neprehovoril, hoci všetci stískali rukoväte svojich zbraní. Na vlastné oči videla, aké boli bitky v Sídle. Zbrane v rukách ostatných neslúžili len na ich ochranu. Mali najmä zabrániť, aby si so Samom vážne neublížili.

„Povedal som *dost*.“

Keby Sam urobil čo i len krok k nej a o kúsoček by povytiahol meč z pošvy, skrytá dýka v jej župane by sa mu zabývala v krku.

Arobynn sa pohol prvý, jednou rukou schmatol Sama za bradu a prinútil mladíka, aby sa naňho pozrel. „Kroť sa, inak ťa skrotím ja, chlapče,“ zamrmľal. „Si hlupák, ak sa s ňou chceš pustiť do bitky práve dnes.“

Celaena prehltna odpoveď. Dnes večer by Sama zvládla. Vlastne by ho zvládla kedykoľvek. Keby došlo k boju, vyhrala by. Sama by vždy porazila.

No Sam pustil rukoväť meča. Arobynn po chvíli pustil Samovu bradu, ale neustúpil. Sam prešiel na druhú stranu miestnosti so sklopeným zrakom. Prekrížil si ruky na hrudi a oprel sa o kamennú stenu. Stále by ho dokázala zasiah-

nuť. Stačilo jedno trhnutie zápästím a z jeho hrdla by sa vyvalila krv.

„Celaena,“ oslovil ju Arobynn. Jeho hlas sa v tichej sále ozýval.

Dnes v noci sa prelialo veľa krvi. Nepotrebovali ďalšieho mŕtveho vraha.

Ben. Ben bol mŕtv, navždy odišiel a ona ho už nikdy nestretne na chodbách Sídla. Už jej nikdy neošetrí zranenia chladnými, šikovnými rukami, nikdy ju nerozosmeje vtipom či oplzlou anekdotou.

„Celaena,“ znova ju napomenul Arobynn.

„Skončila som,“ odsekla Celaena. Pokrútila hlavou, až jej zapraskali stavce v krku, a rukou si zahrabla do vlasov. Potichu prešla k dverám, ale na prahu sa zastavila.

„Len aby ste vedeli,“ povedala mužom v miestnosti a nespúšťala pritom oči zo Sama, „prinesiem Benovo telo.“ Na Samovej tvári sa napli svaly, ale mal dosť rozumu, aby sa na ňu nepozrel. „No nečakajte, že vám urobím tú istú službu, keď nastane váš čas.“

S týmito slovami sa otočila na päte a vyšla po točitom schodisku do sídla nad sebou. O pätnásť minút neskôr ju nikto nezastavil, keď vykĺzla hlavnou bránou a stratila sa v tichých uliciach mesta.

O dva mesiace, tri dni a asi osem hodín neskôr hodiny na kozubovej rímse odbili poludnie. Kapitán Rolfe, Pán pirátov, meškal. Je síce pravda, že meškala aj Celaena so Samom, ale Rolfova neprítomnosť bola neospravedlniteľná, keďže boli dve hodiny pozadu za dohodnutým termínom. A navyše sa mali stretnúť v *jeho* pracovni.

Nebola *jej* chyba, že prišli neskoro. Nekontrolovala vietor a ustráchaným námorníkom trvalo celú večnosť, kým ich doviezli na súostrovie nazývané Mŕtve ostrovy. Ani nechcela vedieť, koľko zlata musel Arobynn minúť na podplatenie posádky, aby sa vydala na plavbu do srdca pirátskeho územia. No Záliv lebiek sa nachádzal na ostrove, takže nemali na výber.

Celaena, ukrytá pod príliš hrubým čiernym plášťom, tunikou a ebenovou maskou, vstala z kresla pred stolom Pána pirátov. Ako sa opovažoval nechať ich čakať! Veď veľmi dobre vedel, prečo prišli.

Našli telá troch vrahov, ktorých zavraždili piráti, a Arobynn ju poslal, aby bola jeho osobnou dýkou – mala sa postarať o odplatu, najlepšie v podobe zlatiek, ktoré by cechu vrahov vynahradili ich smrť.

„Za každú minútu, čo nás nechá čakať,“ oznámila Celaena Samovi, „mu pridám desať zlatiek k jeho dlhu.“ Jej hlas znel vďaka maske hlboko a nežne.

Sam na peknej tvári nemal masku. Prekrížil si ruky a zamračil sa. „Nič také nespravíš. Arobynnov list je zapečatený a tak aj ostane.“

Ani jeden z nich nebol nadšený, keď sa dozvedeli, že Celaena pôjde na Mŕtve ostrovy so Samom. Benovo telo, ktoré Celaena *priniesla*, nebolo pod zemou ani dva mesiace. Bolesť z jeho straty sa ešte nestihla otupiť.

Jej mentor nazval Sama eskortou, ale Celaena vedela, čo jeho prítomnosť znamená. Mal ju strážiť. Niežeby spravila niečo zlé, keď sa mala stretnúť s Pánom pirátov z Eriley. Bola to príležitosť, aká sa naskytne raz za život. Hoci maličký pahorkatý ostrov a ošarpané prístavné mesto na ňu zatiaľ nespravili veľký dojem.

Čakala veľkú vilu ako Sídlo vrahov alebo aspoň opevnený starý hrad, ale Pán pirátov obýval len horné poschodie hostinca pomerne pochybnej kvality. Stropy boli nízke, drevené podlahy vrzgali a preplnená miestnosť v kombinácii s horúčavou južných ostrovov spôsobila, že Celaena pod plášťom potila vedrá potu. No jej nepohodlie za to stálo. Keď kráčali po Zálive lebiek, všetci sa za ňou otáčali. Vejúci čierny plášť s kapucňou, nádherné drahé šaty a maska ju premenili na šepot tmy. Trocha hrozby ešte nikomu neuškodila.

Celaena prešla k drevenému stolu a zobrala list papiera. Obrátila ho rukami v čiernych rukaviciach a prečítala si, čo sa na ňom píše. Záznamy o počasí. Aké nudné.

„Čo robíš?“

Celaena zdvihla ďalší kus papiera. „Ak sme jeho pirátstvu nestáli za to, aby poupratoval, nechápem, prečo by som sa nemohla pozrieť.“

„Každú chvíľku tu bude,“ zasyčal Sam. Zdvihla vystretú mapu a študovala bodky na pobreží ich kontinentu. Pod mapou sa zablyslo čosi malé a okrúhle. Strčila si to do vrecka skôr, než si to Sam všimol.

„Prosím ťa,“ odvetila a otvorila skrinku na stene vedľa stola. „Pri týchto vŕzgajúcich podlahách ho budeme počuť už z diaľky.“ Skrinka bola napchatá zvitkami, perami, mincami a niekoľkými fľašami starej a drahého vyzerajúcej brandy. Vytiahla jednu fľašu a vo svetle, ktoré dnu prúdilo maličkým lodným okienkom, zatrepala jantárovou tekutinou. „Dáš si?“

„Nie,“ odsekol Sam a pootočil sa na stoličke, aby videl na dvere. „Vráť to. *Hneď*.“

Naklonila hlavu, ešte raz rozvírila brandy v krištáľovej fľaši a položila ju. Sam si vzdychol. Celaena sa pod maskou uškrnula.

„Nemôže byť veľmi dobrý pán,“ vyhlásila, „ak je *toto* jeho osobná pracovňa.“ Samovi sa z hrdla vydral pridusený nešťastný výkrik, keď sa odrazu hodila do obrovského kresla za stolom a pustila sa do otvárania pirátových záznamov a dokumentov. Jeho písmo bolo husté a skoro nečitateľné, jeho podpis bol len niekoľko slučiek a ostrých výbežkov.

Nevedela, čo presne hľadá. Nadvihla obočie, keď narázila na fialový navoňaný list, ktorý napísal niekto s menom Jacqueline. Pohodlne sa usadila v kresle, vyložila si nohy na stôl a prečítala ho.

„Dopekla, Celaena!“

Zdvihla obočie, no uvedomila si, že Sam to nevidí. Masky a odev boli nevyhnutnými opatreniami, aby bola chránená jej totožnosť. Vlastne všetci Arobynnovi vrahovia prisahali, že budú tajiť, kto je, pod trestom nekonečného mučenia a smrti.

Celaena nahnevane zafučala, ale jej dych len zvýšil neznesiteľnú teplotu pod maskou. Svet vedel o Celaene Sardothien, adarlanskej vrahyni, len toľko, že bola žena. A chce-